

ubetydelige. Det er jo os Alle bekendt, at der er foretaget Bygningsarbejde, Reparationer og Omdannelser her i Rigsdagens Lokaler af ikke ganske ringe Omfang, og disse have kostet temmelig anseelige Summer, uden at det vides, at der dertil har været krævet nogenformelt Medvirkning fra anden Side end fra Formændene alene. Nu er det aabenbart, at den afgjørende, den bestemmende Beslutning bør være forbeholdt Formanden og ingen Anden, men det synes mig dog, at det ikke vilde være ubensigtsmæssigt, om en Rigsdag, der er saa særdeles nøjeregnende med alle de Udgifter, som for Øvrigt gjøres i Staten, — hvad den med Rette bør være — ogsaa for sit eget Vedkommende sørge for, at alle dens Udgifter ikke alene vare forstandige og sparsommelige, men ogsaa erkjendtes for at være dette, forinden de gjordes. Dette finansielle Spørgsmaal om Rigsdagens Udgifter og Indtægter ere efterhaanden vorret op til at være en ikke ganske forvindende Sum. De 60,000 Rd., som i gamle Dage opførtes paa Finantsloven som Udgifter ved Rigsdagen, have forlængst været en aldeles imaginær Sum; vi ere komne langt, langt ud over dette Beløb, men hvor store Udgifterne egentlig ere, er jeg ikke i Stand til at huske i Dieblisset, og man er saa meget mindre i Stand dertil, som der finder det eiendommelige Forhold Sted, at et Regnskab over Rigsdagens Indtægter og Udgifter i Følge en nu gennem mange Aar fastsat Praxis kun meddeles Landsthinget, men ikke Folkethinget. Jeg siger ikke dette i den Forstand, at det skulde være afflaaret Folkethingsmændene at gjøre sig bekendt med Regnskabet, men der sker ikke officielt noget Skridt for at bringe de med Rigsdagens Virksomhed forbundne Udgifter til Medlemmernes Kundskab. I Landsthingstidenden kan man i hver Session et eller andet Sted finde en Note, som i store Træk angiver Rigsdagens Indtægter og Udgifter, men i Folkethinget har noget Saadant ikke været Skik i lang Tid. Dette Forhold med Hensyn til den finansielle Side af Rigsdagens Virksomhed sætter jeg saa meget mere Pris paa at faae bragt ind under Former, der nærme sig dem, som for Øvrigt gjælde for Bevillinger i vort Samfund, som der af og til netop paa dette Omraade møder meget delikate Spørgsmaal, som jeg synes, at det er ubilligt at lade Formanden alene tage Bestemmelse om. Jeg skal minde om et Faktum, der er kommet frem for et Aarstid siden eller saa, angaaende Rejsegodtgjørelse for nogle Folkethingsmænd; der blev reist den Indsigelse imod nogle Folkethingsmænd, at de havde beregnet sig Rejseudgifter — jeg tror, det var fra Vendtsyssel til Kjøbenhavn og tilbage — betydelig højere, end den virkelige Udgift havde været, og en af de paagjældende Rigsdagsmænd negtede heller ikke dette Faktum, men sagde, at han havde været nødt dertil, da det saaledes havde været Skik fra gammel Tid af, og han ikke overfor sine Kolleger kunde handle anderledes, end de gjorde, da det

vilde være ligesom at svigte dem. Det synes mig at maatte være en meget pinlig Funktion for Formanden at skulle sidde som Censor over de Regninger over Rejseudgifter, om hvilke der offentlig udtales noget Saadant, som at visse Rejseudgifter beregnes højere, end de burde, og det synes mig derfor, at det vilde være hensigtsmæssigt, om der var en finansiell Autoritet, som paa hele Thingets Vegne havde at gjøre med den Side af Sagen; en saadan Autoritet vilde med større Virkning end Formanden og uden at være udsat for den ubehagelige Følelse, som Formanden maa føle, kunne sørge for, at slike Ting ikke foresaldt, thi selv om det dreier sig om Bagateller, saa kan det dog ikke negtes, at overfor Tilstanden, saaledes som den nu er, virker denne Art af Forhold særdeles ubelig paa hele Thinget. Man maa meget ønske, at Intetformelt af den Art forekommer, og det maa man ønske, hvad enten man hører til den ene eller den anden politiske Side, fordi dette Spørgsmaal er Noget, som angaar hele Thinget og dets Værdighed som Helhed og ikke dette eller hint enkelte Medlem eller dette eller hint enkelte politiske Parti. Jeg tror, som sagt, at der er Trang til i Forretningsordenen at faae optaget Bestemmelser, som ordne Rigsdagens hele indre finansielle Forvaltning, som fastsætter de Former, hvorunder større Udgifter blive at foretage, som regulerer den store Myndighed, der nu er tillagt vor Formand for Folkethingets Vedkommende, og som tillige afgiver en Garanti for, at en vis kritisk Revision foregaar paa et Omraade, hvor det nu efter Erfaringens Vidnesbyrd har viist sig ikke at være overskødig. Jeg tror heller ikke, at der vil være nogen Vanskelighed ved at faae noget Saadant indsat, saa meget mindre som det paa ingen Maade er mit Ønske i Virkeligheden at skade eller hindre den Myndighed, som jeg erkjender, at Formanden bør være i Besiddelse af, men kun at omgive denne Side af Statsudgifterne med en Garanti, som Folkethinget for Øvrigt med saa stor Nidherhed og Omhyggelighed vaager over at gennemføre, hvor der er Tale om Udgifter foretagne af de med den udøvende Magt udrustedes Embedsmænd som Ministre o. s. v. Forholdet er af den Art, at jeg tror, at det ikke vil være hensigtsmæssigt, om et enkelt Medlem stillede Forslag desangaaende; at det vilde være langt at foretrække, om Forslagene fremkom fra Forretningsudvalget under stadig Forhandling og i Overensstemmelse med Formanden. Vi ville derved opnaa forskjellige Fordele, for det Første den, at Erfaringen vilde kunne komme til fuld Nytte, og at man vilde kunne tage Hensyn til de mange Forhold, som det for et enkelt Medlem er noget besværligt ret at komme ind i, og for det Andet vilde vi opnaa, hvad jeg vilde sætte særdeles stor Pris paa, at en saadan Tilføjning til Forretningsordenen kom frem, ikke i Form af et Partispørgsmaal, men som et, hvorom